

Dalsgrenda Nyheter Desember 2010 nr. 4

Avisen gis ut av Dalsgrenda Bygdeutvalg

Redaktør: Bjørn Ersdal: b-ers@online.no telefon: 75 16 46 87

Noe av innholdet i denne utgaven:

Reisebrev fra Bali

Maiken har sendt oss reisebrev fra et paradys på den andre siden av kloden (side. 10-13)

Juletegninger

Vi har mottatt en masse fine juletegninger fra 4. og 5 klasse og fra barnehagen.

Korisma har vært på langtur

Tom Mathisen har fortalt om turen til England. (side 5 og 6)

THE
WALLINGFORD SINGERS

WELCOME YOU TO THEIR CONCERT
WITH AN INTERNATIONAL FLAVOUR

THURSDAY
10th JUNE
6.30 PM

ST MARY'S CHURCH
WALLING FORD

FEATURING NORWEGIAN CHOIR "KORISMA" AND THE
WALLINGFORD CHAMBER CHOIR

Conductors Sue Ledger and Malcolm Pentzlow
Pianists Gabby Clements and Robert Wells

Storoppdrag for Dalsgrenda Sanitetsforening

Helga 27.-29. mai står Dalsgrenda Sanitetsforening som vertskap for Fylkesrådsmøte i Norske Kvinners Sanitetsforening. Møtet arrangeres på Meyergården hotell. Det forventes at det kommer mellom 100-130 sanitertskvinner til Rana, fra Brønnøysund i sør til Svolve i nord. De fleste er nok akkurat en god del år yngre enn det som står i fødselsregisteret. Men hvorfor i all verden er Dalsgrenda sanitetsforening med på noe sånt, da må vi spørre lagets leder Helena Stien.

Og hvem er så hun? Helena, trebarnsmor, samboer med Vebjørn, født og oppvokst i Dalsgrenda. Allerede som 16 åring dro hun til Jørstadmoen militærleir for å lære seg radiotelegrafi, hun er utdannet telegrafist (ja, ho kan morsealfabetet), har vært FN soldat i Libanon, bodd og arbeidet i Vadsø før hun etter ca 22 år i "utlendighet" vendte nesene heimover, og gjorde Dalsgrendaværing av seg igjen. Jobber nå på NRK's lisenskontor. Bor selvfølgelig på Stien! Var litt med i sanitetsforeningen i Vadsø, "der var det nesten bare eldre folk, her er det jo mye folk på hennes egen alder!" Spiller trompet i Dalselvkorpset og er som sagt leder i sanitetsforeningen.

Dalsgrenda ble etter forrige fylkesrådsmøte forespurt om de kunne tenke seg å være vertskap for dem. Noe av grunnen til at de ble spurt er at Dalsgrenda er en av de mest aktive sanitetsforeningene på Sør Helgeland. Etter kort betenkningstid sa de ja til dette. Det har til nå vært en del jobbing, med overnatting, hotellreservasjoner, lage ett lite program for presentasjon av Dalsgrenda og Rana. Helena vil ikke røpe så mye av programmet, men er interessert i å komme i kontakt med folk som kan tenke seg å stå fremme i en buss og fortelle litt om Dalsgrenda, helga den 27. -29. mai (Hallo, gutter - en buss full av damer!) Laget forventer også at det kommer til å bli en del ekstraarbeide jo nærmere årsmøtet kommer. Spennende!

Vi ønsker dem lykke til, og kjenner vi dem rett, lander de nok trygt på bena denne gangen også! Tekst og foto: Helof Øverdal

Ny leder på eldresenteret

Vi presenterer her enda en hjemvendt Dalsgrendværing, som etter mange år har vendt tilbake til bygda, og har tatt tak som leder i lag og foreninger.

Magne Stien, født i 1939, oppvokst på Stien, har to voksne barn og fem barnebarn. Bor i nybygd hus oppe på heimgården til hans bestefar, Elias Stien. Selv om det er som han sier, ”ikke mye igjen av den jordbruksbygda han vokste opp i”. Fra ungdomstiden husker han at det var få lekekamerater i nærmiljøet og de nærmeste jevnaldrende var i jernbanehusene i Førneset. Hadde bestefaren sett Stien i dag, hadde han nok ristet på hodet og lurt på hva som hadde skjedd i verden! Hus overalt!

Magne reiste allerede som 16 åring til sjøs, og han husker at mora Aslaug likte dårlig at han som var så ung skulle på sjøen. Selv om han i dag, når han ser bilde av seg selv som 16 åring, skjønner mora. (Løvet at jeg ikke skulle nevne moras bekymring, så det gjør jeg ikke!)

Når Magne forteller at det tok to og ett halvt år etter at han dro ut før han igjen var på Stien, skjønner også vi moras bekymring.

Etter sjølivet bar det til Bodø og landbruks-skole. Så ble det kjøp av lastebil, tøff satsing for en ungdom, men han så fremover og satset og fikk fast kjøring på Akersvass anlegget, han forteller om lange skift men med god betaling og godt vennskap. Steinkjøring i trange tunneller og gruslass fra Rempen. Etter 17 år med

lastebil og tømmerkjøring tar han maskiningeniørutdanning på kveldstid, samtidig som han er i full jobb, og som 42 åring er endelig Magne utdannet maskiningeniør. Han jobbet da på koksverket i flere år, både som avdelingsleder og prosjektingeniør før koksverket ble nedlagt i 1989. Han ble deretter ansatt som lærer på fagskolen, og etter dette i nordland fylkeskommune, der han var opplæringsansvarlig for opplæring av fagpersonell

Magne avsluttet et langt yrkesliv ved kranavdelingen til Miras Multimaskin.

Han ble enkemann etter nesten 41 års ekteskap, og sier at det å bryte opp fra Selfors, hvor han hadde bodd mesteparten av sitt voksne liv, og dra til Dalsgrenda var en veldig, veldig tøff og vanskelig avgjørelse. Men han har ikke angret siden han tok den avgjørelsen. Fikk bygd seg hus like ved broren Joar og resten av søskenflokken. Det gode forholdet til søsknene var nok en medvirkende årsak til at han flyttet tilbake.

På spørsmål om hvorfor han som pensjonist fant på at han skulle bygge seg hus, kommer det kjapt, med ett smil: ”Høy musikk på stereoanlegget”, hører han fin musikk må han spille høyt, da kan han jo ikke vekke hele blokka.

Men hvorfor engasjere seg i eldresenteret? Hadde det ikke vært godt å bare være pensjonist?

Her er svaret ganske greit, -” Du veit, det kan jo være greit å vite hva man drar til når man en gang blir gammel.”

Når det gjelder eldresenteret er han engasjert, og vil oppfordre folk til å stille på doning i løpet av sommeren 2011, huset er faktisk 20 år gammelt, og det trenges en god del renovering fremover, taksteiner må byttes, oppussing i kjelleren og diverse forefallende vedlikehold.

Samtidig vil Magne også trekke frem de personene som har fått eldresenteret opp å gå og da først og fremst Oddmund

Andersen og Margrete. Etter oppstart av bygging, i oppstartsperioden, gikk entreprenøren konkurs og bygda måtte trå til med ett stortilt doningsarbeid. Her hadde Odd Nerdal nødvendige papirer til å være byggeleder, Olav Kildal fungerte som anleggsformann, og med alltid optimistiske Oddmund og Margrete i bakhånd, stod bygget ferdig etter en byggeperiode på ca 1,5 år. Første leietaker, Hjalmar Solheim, flyttet inn i 1990.

Bygget har i dag 12 beboere fordelt på 10 leiligheter, og bygget har stort sett hatt fullt belegg siden oppstarten.

Magne vil også takke for god hjelp fra alle i styret. Og krummer nakken for de neste 20 årene

Magne viser her bilder fra Englandsturen som han var med på sammen med koret. Denne turen kan du lese mer om på side 5. Tekst og foto: Helof Nerdal

Veiutbedring Skarveien

Utbedringen av Skarveien går framover år for år. Den er blitt en riktig publikumsmagnet. Folk valfarter til Skardet. Etter sprengingen 4. oktober var blant annet store politistyrker å se i Skardet. Tekst og foto: Bjørn Ersdal

Jobber videre for skole i Dalsgrenda

Dalsgrenda Skole

Etter mye frem og tilbake, ble skolestruktursaken midlertidig utsatt etter en noe het debatt på sen vinteren i år. Styret i Dalsgrenda Montessoriskole valgte likevel å fullføre søknaden sin, og leverte denne inn før fristen 1.april. Vi hadde tidlig tatt et valg om å fortsette prosessen uansett hvilke politiske signaler som kunne komme. Neste ledd i prosessen var at kommunen skulle komme med en uttalelse om søknaden vår. I grunnen var dette kun en uttalelse uten direkte innvirkning på utfallet av søknaden vår, som behandles av utdanningsdirektoratet, men i dagens situasjon, med en stadig økende mengde søknader inne til behandling, ville en negativ uttalelse kunne blitt brukt som et argument for å avslå søknaden vår. Rådmannen og skolesjefen sa seg i utgangspunktet negativ til søknaden vår, og fikk støtte fra Arbeiderpartiet og SV. Etter hvert ble det imidlertid klart at samtlige andre partier i kommunestyret ville støtte søknaden med en positiv uttalelse. Til sammen lå det derfor an til et knappest mulig flertall før kommunestyremøtet 11. oktober. Kun en stemme var i vår favør. Heldigvis gikk det bra, og kommunestyret vedtok å sende positivt svar til utdanningsdirektoratet. Sjansen for at privatskolesøknaden blir godkjent er derfor nå svært stor. Dette betyr ikke at alle utfordringene rundt etableringen av skolen er løst. Hovedutfordringen har hele tiden vært å få på plass den pedagogiske

kompetanse som trengs. Vi er derfor i dialog med Høgskolen i Nesna rundt utdanning av montessorilærere på Helgeland. Får vi på plass dette, vil det være til enorm hjelp. Ikke bare blir det enklere for lokale lærere å ta utdanningen som kreves, men det vil også bety at Dalsgrenda Montessoriskole vil få et høgskolemiljø innen montessoripedagogikk lokalt å forholde seg til.

Hva så om skolen i Dalsgrenda ikke blir nedlagt? Blir det da startet opp noen montessoriskole? Da vi startet denne prosessen, var det sterke krefter i administrasjonen og blant politikerne i kommunen som ønsket å legge ned skolen i Dalsgrenda. Disse kreftene har ikke gitt opp. Vi tror spørsmålet om nedleggelse vil komme tilbake gang på gang. Det å ha usikkerhet rundt skolen kan være svært negativt for et sted som Dalsgrenda. Det vi får til nå, er et alternativ som fjerner denne usikkerheten. Med en godkjent søknad liggende, kan vi starte opp vår egen skole ved en eventuell nedleggelse. Usikkerheten vil være borte, og folk som ønsker å satse på familieliv i Dalsgrenda kan trygt gjøre dette. Derfor er svaret på spørsmålet over todelt. Med en god kommunal skole i Dalsgrenda, vil vi avvente oppstart av Montessoriskolen. Men vi vil ikke legge ned foreningen og trekke søknaden av den grunn.

Dalsgrenda Montessoriskole
Thomas Bårdsen

Korisma på Englandstur

Tom Mathiesen forteller til Herlof Øverdal

Korisma grew from a meeting of folk who wished to sing together, which was held in the village school in the autumn of 2006. It is based on the village of Dalsgrenda, near Mo i Rana and is a community choir with no auditions.

Det er starten på presentasjon av Korisma i programmet for konserten som de holdt 10. juni i St Mary's Church i Wallingford i utkanten av London.

3. Juni klokken 01.00 startet 28 Dalsgrendværingene på en lenge planlagt busstur, målet er langt borte og har vært nøye planlagt i nesten to år. Det som var en strøtanke hos dirigent Malcolm på en øvelse er nå i ferd med å bli virkelighet. England, stor London, med alle dets herligheter er nå bare timer unna. To år med planlegging, innsamling av penger og enda mer planlegging, er nå endelig i ferd med å virkelighetsgjøres.

Utenfor St. Pauls catedral

Etter ei lang natt med buss, og de som har vært med på bussturer vet jo at det å sove er utelukket på sånne turer, så en trett og slitent gjeng inntok Bodø og fløy via Gardemoen til Heatrow.

Med unntak av Malcolm og Astrid Arntzen var de å regne som førstereisgutter alle som en. Så spenningen var stor. Etter en lang tur med buss og fly og enda mer buss, ankom den litt forskremte gjengen hotellet som lå ved Kings Cross-jernbanestasjon, kjent fra Harry Potter filmene. Her var

turens eneste nedtur standarden på hotellet, når Tom, som tross alt kommer fra Fredrikstad og er vant til litt av hvert, sier dette må man jo tro han på det!

Men herifra og ut var det opptur på opptur og opplevelsene stod i kø, og Malcolms kontakt nett og bekjentskapskrets var større en noen hadde trodd.

"The Choir's name is "korisma" is a play on words as Kor means choir and charisma is what we try to have"

Bortsett fra konserter var det selvfølgelig besøk på vokskabinettet, museer, handlegater, guidet omvisning i London med buss, selvfølgelig med norsk tale. Highbury stadion eller Emirate stadium? Nei, White Hart Lane? Nei Upton Park...? Nei og heller ikke Stamford Bridge?? (*Til Info for de mindre interesserte så er dette kjente fotballbaner i London*) Undertegnede lurte på om de ikke hadde vært på noen kjente plasser, noe Tom kunne bekrefte, han dro frem plasser som sjømannskirken, St Paul Cathedral, Røde London busser, Millenium Bridge, besøk på konserter som Mamma Mia, Rocky Horror Show og flere musicals. Men de hadde truffet Steffen Iversen og kona på kirkebesøk i England? Peder Nilsen hadde blant annet hatt en lang og givende samtale med Steffen!

De var innom steder som Trafalger square, the West End og flere rare plasser som Wallingford, Agatha Christies fødeby, og sikkert Hercule Poirots, her er flere filmer innspilt, blant annet TV serien Midsummer murders.

Koret hadde fem konserter og en av disse var i sjømannskirken der de fikk synge i en barnedåp. Flere av konsertene var sammen med engelske kor og det var mye erfaringer å trekke med seg hjem.

Et av høydepunktene var besøk i katakombene under St. Pauls Catedral, der de blant annet fikk se gravene til Admiral Nelson og flere engelske berømtheter.

Tom beskriver med stor innlevelse matserveringen i et lite avlukke inne i katedralen, her hadde det vært god plass til hele Mo-kirke. De fikk overvære øvelse med guttekoeret til St. Paul og overvar også en gudstjeneste i den berømte kirken. Diana og Charles giftet seg i denne kirken, og ifølge Eva er også Diana begravd her.

Dalsgrendværing i busskø

Koret ble mektig imponert over

mottakelsen, og opplegget rundt konsertene, rødvin i pausene, noe Tom synes vi burde innføre på konserter her også! Men mange opplevelser og inntrykk som er verdt å ta med seg, og som vil sitte i lenge.

”-There are NO polar Bears or trols locally but we do experience aurora borealis, reindeer, elk, and snow for 5 mounts ft the year”

”-Our repertoire includes folk song arrangements, some polyphony and more popular pieces”

Malcolm Pentelow, Pat Pentelow og Julie Solbakken, med flere hadde gjort et kjempe arbeid med planlegging av turen og Tom vil med dette, på vegne av Korisma takke alle som bidro på en eller annen måte!

Bursdagsfeiring i Stockholm

I sommer fylte Ragnhild Johansen 80 år. Dagen ble feiret på Dalsgrenda samfunnshus og en av presangene var en reise til Stockholm. Døtre og svigerdøtre skulle være reisefølge og planen var å ha en liten ”attpå-feiring” av den store dagen mens vi var i Stockholm.

Det viste seg at to av Ragnhilds svigerinner også hadde store dager i løpet av få måneder, Ann Mari Kildal fylte 70 og Jorun Kildal 75. Det passet utmerket å feire disse dagene samtidig, og begge to ble dermed med på turen.

En torsdag i oktober dro vi med fly fra Storuman. Værgudene var på vår side og vi hadde et nydelig høstvær hele helga. På fredag var vi på sightseeing og så byen både fra buss og båt. På lørdag formiddag dro vi til Gamla Stan og så oss rundt, og en omvisning på slottet måtte vi jo også ha med. Slottet var fint, men kongen så vi ikke snurten av; ryktene sier jo at han har hatt det travelt med jaktturen i høst...

På kvelden hadde vi bestilt en helaften på Wallmans salonger, der skulle vi feire bursdagene, med god mat og drikke og fin musikk. Her var det visst ganske vanlig at folk feiret forskjellige jubileer, men i følge

kelneren ”vår”, var det første gang de hadde 80-års feiring der. Da han så fikk høre at det ble feiret både 80-, 75-, og 70-årsdag ved bordet, ble det stor oppstandelse. Damene fikk ballonger og hele truppen sang spesielt for dem. De beklaget at de ikke kunne en norsk bursdagssang, isteden tok de den eneste norske sangen de kunne, ”La det swinge, la det rocken roll”, for øvrig en sang som passet utmerket til de tre spreke jublantene.

Tekst: G. Berg. Foto: Linn Nerdal Johansen

Jorun, Ragnhild og Ann-Mari

Talentfulle fotballspillere fra Dalselv

Fra Dalselv IL meldes det at de to talentfulle fotballspillerne, Elias Bårdsen og Erik Moen, er kommet gjennom nåløyet og er uttatt til samling for de beste talentene i helgeland, vi ønsker dem lykke til. Begge spiller i dag for samarbeidslaget Åga/Dalselv.
Tekst og foto: Herlof Øverdal

Treningstider Dalselv IL

Mandager:	17.30-18.30	barneidrett (3-6 åringer)
	18.30-20.00	dametrim (14-100 åringer)
Tirsdager:	17.30-18.30	fotball 1. klasse
	18.30-20.0	fotball gutter 98/99
Onsdager:	17.30-18.30	allidrett/aktivitet 2-5. klasse
	18.30-19.30	fotball jenter 98/99
Gamle og nye trimmere/fotballspillere er selvsagt hjertelig velkommen☺		

Basar

Søndag 2. november arrangerte saniteten basar, med åresalg, loddalg og kaffesalg.

Dalsgrendværingen i ett nøtteskall☺
Men riktig trivelig var det.

Mye folk var innoom til en søndagskaffe. Og med stor aldersspredning på de fremmøtte, var det mye anledning til å spørre - ”kem e no ho dær punne? og kem e no han dær fyrn, minn litt om stien folk på ganglaget” ”Lur på ke han gjær i dag” - ”Kan du fortæl meg; lev dæm?”

Vi ser her en av de virkelig heldige, Ørjan Gåsland, som forsynte seg grovt av premiene under åresalg.

Tekst og foto: Herlof Øverdal

Smågrisan i Dalselv Barnehage høsten 2010

Vi har jobbet med temaet troll i høst og her er det Christoffer som holder på å lage et troll av stein.

Nå har vi begynt på julegavene og her er Sigurd i full gang med å male rød nisse.

Tekst og foto: Monica Knudsen.

STORGRISAN I DALSELV BARNEHAGE

Her viser vi noen av aktivitetene som har foregått i høst.

Bukkene Bruse (3 åringene) har laget fuglemat av rognebær

Storm, Sanne, Simen, Siri Elise, Dina, Carmen, Casper og Pia plukker rognebær

Kråkegruppa (4 åringene) har vært i fjæra og samlet tang som de har brukt til tangsuppe.

Nikolai, Isak, Thomas, Julianne, Mathilde og Lykke i fjæra

Skolegruppa(5 åringene) og Kråkegruppa (4 åringene) har vært på saueklipping på Lyngheia.

Samira, Mathias og Iris Amalie gleder seg til det som skal skje.

”Ulla” er barnehagens eget lam som vi skal følge for å lære seg om hva som foregår på en bondegård gjennom hele året.

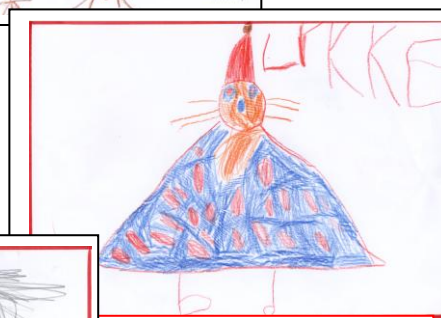
De spreke ungene på full fart ned ”Gammel-Storbakken”. Til tross for en kald dag, gikk vi nedover til barnehagen. Det var 12 barn og 2 voksne med på turen.

Det nærmer seg jul, og da lager vi litt julepynt.

Lykke har laget en fin julemus
Tekst og foto: Bjørg Lifjell

Juletegninger fra barnehagen

Tekst og Foto: Maiken Storbakk

Vi har fått et trivelig reisebrev fra Bali. Av plassmessige hensyn har vi måttet forkortet det en smule (red).

Hvor og hva er egentlig Bali?

Bali er en provins og er en av Indonesia sine 17508 øyer. Bali er en del av en øyrekke hvor Java ligger i vest, Bali i midten og Lombok i øst. Øya er 153 km lang og 112 km bred og har ca 3,6 millioner innbyggere, hvor flertallet er hinduer. Hovedstaden i Bali er Denpasar som ligger ved kysten sør på øya. Øya livnærer seg på turisme og ca 1 millioner turister besøker årlig denne paradisoya.

Hvordan havnet så en "dalsgrendgris" på andre siden av Jorda?

Etter nyttår snakket jeg og Julianne om hva vi skulle gjøre til høsten, jeg var på mitt andre friår og Julianne gikk siste året på videregående. Ingen av oss var helt sikker på hva vi ville gjøre, bare at vi ville gjøre noe og da begynte drømmen om Bali. Høgskolen i Nesna har et samarbeid med et selskap som heter GOstudy som har studiesenter blant annet i Brasil, Mexico og på Bali. Drømmen var ett tropisk paradiset med kritthvite strender og vakker natur, så valget falt på Bali.

Da vi hadde begynt å planlegge turen fikk jeg spørsmål fra Kari om jeg ville være med på å reise rundt i verden. Jeg svarte da at vi hadde meldt oss på en tur til Bali og at hun gjerne måtte slå følge, og dermed var reisefølget vårt oppe i 3. Vi fikk ordnet alt som måtte ordnes og den 31. august var endelig dagen kommet og vi satte oss på flyet for å reise den 25 timer lange turen til paradiset Bali. Vi skulle endelig møte det som i tre måneder skulle være vårt hjem.

Reisefølget; Meg, Julianne og Kari. Her er vi på tur til Geger Beach

Mitt møte med Bali

Trafikken – det første jeg oppdaget som var veldig forskjellig fra hjemme var trafikken.

Det at de sier at det som dreper flest her nede er trafikken det kan jeg lett forstå.

Når man kommer til rundkjøringer og veikryss er det førstemann til mølla som gjelder, vikeplikt tror jeg aldri de har hørt om. Det kryr av mopeder her nede og du kan ofte se en hel familie på 4 på en og samme moped. Hjelm er tydeligvis ikke påbudt her nede og mange ganger har foreldrene hjelm på mens barna sitter uten. Bilhornet er nok det som blir flittigst brukt, på en kjøretur tror jeg de tuter mer enn jeg kommer til å gjøre i løpet av hele mitt liv.

Men selv om det virker nokså kaotisk i trafikken her nede, så tror jeg de har en eller annen form for "system", jeg har bare ikke helt skjønnet det enda.

Taksier – Ja, for her nede heter det ikke taxi, men taksi og det kryr av dem. Også disse har tydeligvis funnet ut hvordan man bruker bilhornet. Skal du gå til stranda og det kommer en taksi bak deg kan du nesten være 100 % sikker på at den kommer til å fløyte på deg. Og det er ikke nok å fløyte 1 gang, de må gjerne fløyte 6-7 ganger for å være sikker på at du har fått med deg at de er der i fall du skulle ville ta taksi.

Menneskene – Menneskene er helt fantastiske! Har aldri møtt så mange positive og smilende mennesker samlet på en og samme plass. Her nede smiler folk, både med og uten tenner, uansett hvor du er og hvem du møter. Her hilser alle på deg selv om de aldri har sett deg før. De er veldig interessert i hvem du er, hvor du er fra, hva du gjør her og hvordan du har det.

En annen ting med menneskene her nede er at jeg tror ikke de vet hva stress er. Alt går bestandig i ett veldig bedagelig tempo, og når man er her nede må man smøre seg med en god del tålmodighet. Ting tar tid.

Vi var på en av naboøyene Nusa Lembongan hvor de fleste livnærer seg på å dyrke tang. Dette er en tangåker vi besøkte.

Kulturen – Flertallet av innbyggerne her nede er som sagt hinduer og offergavene de legger ut til gode og onde ånder. er over alt, på gata, på stranden, på butikkdisker og i restauranter. De består av en kurv som regel fylt med ting som blomster, litt penger, og litt mat. Dette gjør de for å holde de onde åndene på avstand og gjøre de gode åndene glade.

Musikken og dansen deres er veldig merkelig i forhold til det vi er vant med. Musikken består av trommer, en type xylofon og mennesker som lager mange

rare lyder. Når de danser til musikken har de som regel fine klær på seg, de danser alene eller mange sammen. De går litt rundt og gjør unaturlige bevegelser med hendene og endrer mellom forskjellige rare ansiktsuttrykk. Ofte når de danser så forteller dansen en historie og denne typen dans kalles Kecak.

Kecak, fra vi besøkte tempelet i Uluwatu

Språket – Noe annet som fascinerer meg veldig er språket. De snakker både indonesisk og balinesisk her, men balinesisk er litt vanskelig for det består av to forskjellige varianter avhengig av hvilken kaste de snakker til hører til, derfor snakker de fleste indonesisk og vi har lært oss litt her nede.

Det første med dette språket er at alt skal gjøres så enkelt som mulig, derfor bøyer man ikke verb, hjelpeverbet er, fins ikke og adjektiv skal stå etter substantiv.

Apa kabar? Direkte oversatt: Hva nytt?
Bruker man for å spørre; Hvordan går det?
For å svare på dette kan du si; Baik som betyr bra. Hvis du har det bedre en bra så sier du rett og slett Baik baik, da har du det kjempebra.

Saya Norwegia. Direkte oversatt: Jeg Norsk, altså jeg er norsk.

Ellers så er det enkelte navn som er veldig vanlige her, sånn som Made. Grunnen til dette er fordi: hvis du er av lav kaste så får barnene navn etter om de er barn nr 1 eller 7.

De skiller heller ikke på om det er ett jentebarn eller guttebarn som blir født. Er du barn nr 2 heter du Made uansett. For å skille mellom navnet på en mann og en kvinne setter de ganske enkelt bokstaven i foran navnet hvis det er en mann (I Made) og ni foran navnet hvis det er en kvinne (Ni Made). Her på Bali har de heller ikke etternavn, men de har gjerne flere navn.

Naturen – Det er veldig vakkert her på Bali, men Kuta og Seminyak er typiske turiststeder hvor du finner butikker, bodor, kjøpesentre og opplever bylivet her på Bali. Hvis du vil oppleve vakker natur så lei en bil med sjåfør og oppsøker landsbygda. Da får du oppleve ett fantastisk landskap med store rismarker,

Eller man kan ta en langhelg og reise over til Gili, en liten øy litt utenfor Bali. Atmosfæren på øya er veldig behagelig og avslappende. På Gili fins ikke motoriserte kjøretøy, skal du rundt på øya må du enten ta hestetaxi, bruke tråsykkel eller ta føttene i bruk. Du kan ta en dagstur på sykkel rundt øya, for den er ikke så veldig stor. Vannet er krystallklart og det er ikke noe problem å finne seg en privat strand.

Dyrelivet – Hvis du ikke oppsøker dyrelivet så er det ikke så veldig spesielt, da møter du bare gekkoer, kakerlakker, maur, mygg, og hunder og katter.

Dette bilde er fra Tulamben hvor jeg var på dykke tur. Det er på nord-øst siden av Bali, så her er det ikke hvite sandstrender, men stranda består av svarte steiner. Her var jeg og dykket i en korallhage og i et skipsvrak.

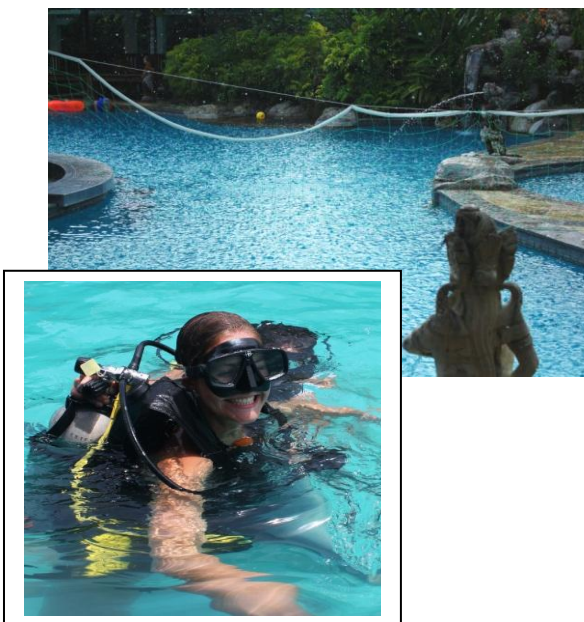
Det er en del hjemløse hunder og katter her, men siden flertallet her på Bali er Hinduer, så er de snill med dyrene og gir dem mat. Men hvis du reiser til for eksempel tempelet i Uluwatu eller drar på vulkantur, så vil du møte mange aper. Apene i tempelet er ganske vant til mennesker, så hvis man drar dit burde man ikke ha på seg dyre smykker, øreringer eller hatter, fordi før du aner det har plutselig en ape stjålet det.

Det er også mange dyreparker her, man kan dra til Bali Safari og Marine park. Her vil du møte dyr både fra Bali, India og Afrika. De har forskjellige dyreshow og det er mulig å ri på elefanter og kameler eller ta bilde med en tiger eller ei ape.

Dyrelivet under vannoverflaten her er virkelig vakkert. Det er kjempe mange dykkeselskaper her og mange fine plasser å dykke. Det kryr av koraller og eksotiske fisker i alle regnbuens farger.

Været -Vi har det godt og varmt her nede i paradiset, vet ikke helt hva temperaturen er, fordi jeg tror ikke de har graderstokk. Men jeg vil tro at det ligger på rundt 27-30 grader i skyggen. Det er for det meste pent vær her nede, men når det først kommer en regnskur, så er det som om noen tømmer en 10-liters bøtte på deg. Og kommer det en regnskur, så kan man regne med at det kommer enda flere.

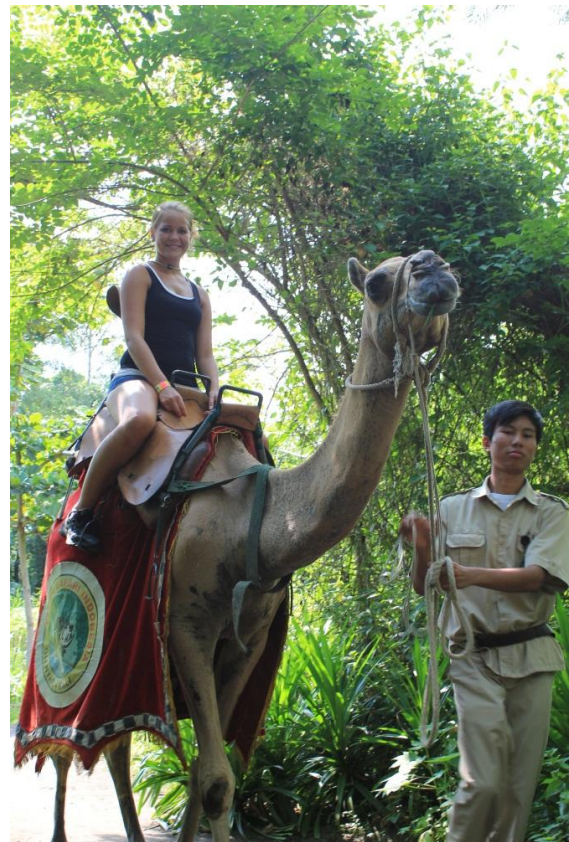

Første bildet er da det regnet ganske kraftig den dagen vi hadde barnehjemsbarna på besøk. Og andre bildet er da vi hadde prøvedykking i bassenget..

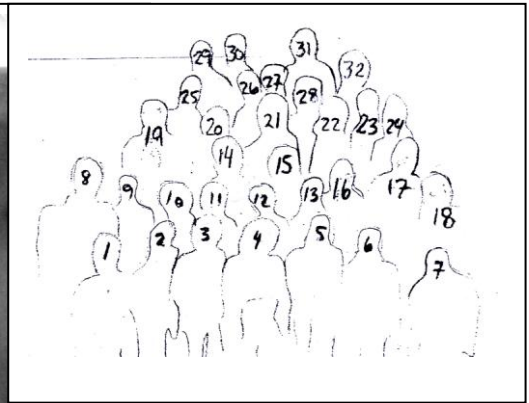
Kari og jeg hoppet i stikk

Jeg har hatt 3 fantastiske måneder i Bali med sol, varme og mange nye opplevelser og erfaringer. Jeg har blitt kjent med en ny kultur, nye mennesker og nye sider ved meg selv. Så nå kjenner jeg at jeg gleder meg og det skal bli godt å komme hjem til verdens vakreste plass på jord – grenda i mitt hjerte!

Her rir jeg på en kamel.

Dalsgrenda Skole 1939

1 Johannes Johansen, 2 Oddar Johansen, 3 Eilif Forsbakk, 4 Torleif Nylund, 5 Henry Haugen, 6 Oddgeir Øverdal, 7 Bjørne Hulbekkmo, 8 Ågot Johansen (lærer), 9 Jenny Reinhagli, 10 Edith Søfting, 11 Arild Ødegård, 12 Einar Aspås, 13 Arnt Nerdal, 14 Åsta Johansen, 15 Gjertrud Stien, 16 Elly Wie, 17 Oddlaug Kildal, 18 Lærer, 19 Borghilsen Nilsen, 20 Ditta Forseng, 21 Astrid Haugen, 22 Dagny Evensen, 23 Gullborg Sneen, 24 Eva Aspås, 25 Magny Stien, 26 Alf Forseng, 27 Eilif Nerdal, 28 Anton Hjelmdal, 29 Kåre Kildal, 30 Erling Nordvang, 31 Jon Nerdal, 32 Arne Johansen

Bildet eies av Edith Haugen (f.Søfting, nr 10 på bildet), og hennes svigersønn, Jon Arne Olsen, har restaurert bildet.

SEIN POSTGANG TIL FORSENGET

Brevposten trenger tre dager for å bli fraktet 12 km.

Forleden dag stakk en kar innom redaksjonen for å fortelle om etter hans mening, den fullstendig håpløse postgangen en har til Forsenget.

— Enten dere tror det eller ei, så vår hjemmelsmann, så tar virkelig bevpost hele tre dager på de 12 kilometrene ut til Forsenget p.å. Og det er i det herrens år 1948, i togenes, bilenes og flyets tidsalder.

Et brev som er adressert til Forsenget, og som blir postlagt på Mo f. eks, på mandag, går derfra sydover til Mosjøen på tirsdag. Kommer så tilbake samme kveld med ankomst Dalselv st. kl. 22.10. —

Posten blir da hentet av Forsenget på, men adressaten får den ikke i hende før på onsdag.

— Det er et uholdbart forhold slik som dette praktiseres i dag, sier vår hjemmelsmann til slutt. — Kommunikasjonene på denne strekningen er nå så gode at hvis velviljen bare sto i forhold til kommunikasjonene, måtte det gå an å få en mer tilfredstillende postgang. Hvorfor kan det f. eks. ikke hentes post ved sydgående hurtigtog?

Faksimile fra Rana Blad 27.10.1948
Kopi: Bjørn Ersdal

Dalselv-Dalsgrenda eller Forseng ?

Navneproblemet volder bry i Nord-Rana herredstyre

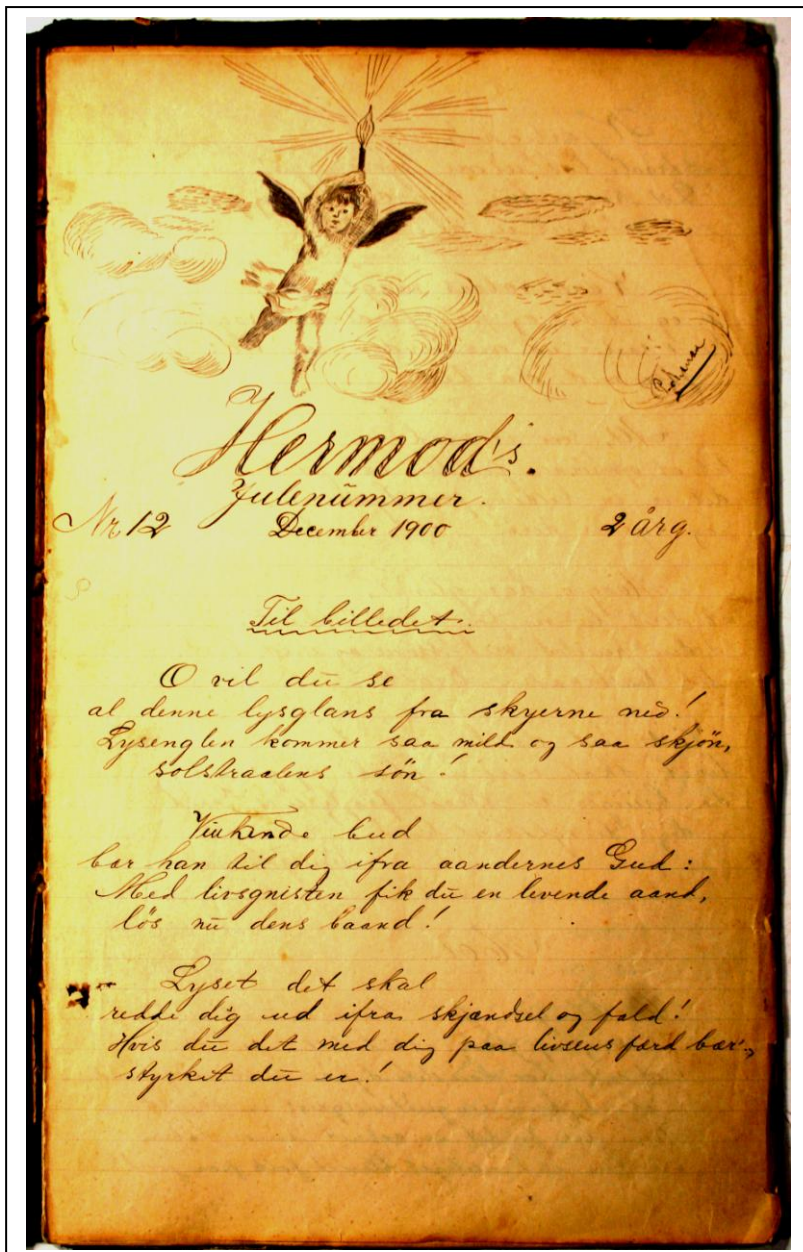
Spørsmålet om navn på den nye automattelefonstasjonen i Dalsgren da skapte atskillig diskusjon i herredstyret i Nord-Rana i går. I skriv fra telegrafbestyrer Ljones heter det at det er i orden med hus til den nye stasjonen — den skal ligge i samvirkelaget bygg — men en er i tvil om hva en skal kalle stasjonen. Det bør likevel bli Dalselv eller Dalsgrend. I tilfelle det første, er postmesteren ikke uvillig til å forandre navnet på poståpneriet til Dalselv slik at en da kan få det samme navnet både for poståpneriet, jernbanen og telegrafstasjonen. —

Stien holdt på at en ikke burde legge noe annet navn på telefonstasjonen enn det bygda har hatt i uminelige tider — nemlig Dalsgrenda.

Fru Gundersen støttet Stien og hevdet at Dalsgrend er det opprinnelige navnet — det heter også skolen. Hun syntes derfor at en skulle velge navnet Dalsgrend, og så heller søke å få jernbanen til å ta det samme navnet. Flere andre hevdet det samme syn som fru Gundersen, og Eilertsen kunne ikke huske at jernbanen hadde søkt om å få godkjenning på navnet Dalselv — et navn som forøvrig etter hans mening var misvisende. — Ellers hersket det enighet om at en burde søke å få de gamle navnene både for jernbanen — posten og telefonen. Den ordningen en har nå er høvst uheldig.

— Karstensen var også av samme mening, men sa at det ikke var verd å søke å få Postverket til å anta navnet Dalsgrenda. Så lenge det finns et annet poståpneri her i landet med det samme navnet, går en aldri med på å la Forseng poståpneri ta navnet Dalsgrenda.

— Debatten munnet imidlertid ut i at det etter forslag fra Möllerssen ble vedtatt å utsette saka samtidig som det ble pålagt formannskapet og undersøke om en tidligere har godkjent navnet Dalselv for jernbanestasjonen samt undersøke muligheten av å få samme navn for alle stasjoner der ute..

Kopien over: Julenummer Hermod 1900

Tekst og tegning Peder Johannessen, en av drivkreftene bak ungdomslaget Dæmring

Klippet til venstre er sakset fra Rana Blad 16.05.1949

Kopi: Bjørn Ersdal

Juletegningen er en av dem vi har fått fra 4. og 5. klassen.

Allsang med Korisma

Vi synger om julen.
Dirigert Mikkelin Penttö.

I
Dalsgrenda samfunnshus.
Onsdag 29. desember
kl. 18.00.

Billetter: voksne kr. 100,-
barn kr. 25,-

Ønsker dere alle hjertelig velkommen.

Kaffe, saft og kaker selges i pausen.
Loddsalg.

SOARE

Det blir soare på Dalsgrenda samfunnshus
2. juledag.
Aldersgrense 18 år.
Det blir salg av øl, vin, og mat.
Musikk: RightyTighty
(Med bla Siv Ødegard, Tom Stian Strifeldt
og Roger Hansen)
Inngang: 200 kr

Arr. DIL, korpset og Arbeiderlaget.
Vel Møtt ☺

Det blir flaskeinnsamling tirsdag etter
nyttår.
Inntektene går til fotballgruppa.

Juletegninger fra 4. og 5. klasse

